

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/25/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125335953
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6125335953.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 1.855,11 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46C/73/2025-82 zo dňa 24.11.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.855,11 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.855,11 Eur od 26.06.2024 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Mal za nesporné, že dňa 06.02.2024 došlo pri Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXXX D. (ďalej aj „poškodený“), pričom k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Za nesporné mal taktiež to, že v dôsledku dopravnej nehody bol poškodený nútený za účelom zabezpečenia svojich potrieb z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla si zapožičať vozidlo u žalobcu, a to vozidlo značky BMW X3, EČV: E., čo vplynulo zo Zmluvy o nájme č. 169/2024 zo dňa 06.02.2024, podľa ktorej žalovaný poskytol poškodenému toto motorové vozidlo od 06.02.2024 do 12.03.2024 za zmluvné nájomné 121,- Eur (denné nájomné 165,- Eur) spolu s poplatkom za pristavenie a odobratie vozidla v sume 50,- Eur. Na základe uvedeného uzavrel, že poškodený mal vypožičané vozidlo po dobu 36 dní.

1.2 Za nesporné mal taktiež to, že za nájom vozidla žalobca vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 029620244 zo dňa 12.03.2024, splatnou dňa 27.03.2024, na sumu 4.405,86 Eur, a to za obdobie 36 dní nájmu, pričom v tejto sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie, prevzatie a čistenie náhradného vozidla v sume 50,- Eur.

1.3 Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky a z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 12.03.2024, adresovanej žalovanému, súd prvej inštancie vyvodil, že poškodený postúpil svoju pohľadávku voči

žalovanému na žalobcu, ktorý následne listom zo dňa 12.03.2024 vyzval na náhradu škody z postúpenej pohľadávky. Dňa 10.06.2024 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 10.06.2024 došlo k ukončeniu šetrenia poisťovnej udalosti, na základe ktorého predložil výpočet výšky plnenia s tým, že primeraná bola doba nájmu náhradného vozidla vo výške 2.550,75 Eur, bez uvedenia dôvodu krátenia poisťovného plnenia s tým, že dňa 12.06.2024 bola uvedená suma vyplatená na účet žalobcu.

1.4 Z faktúry za opravu poškodeného vozidla zo dňa 28.02.2024, splatnej dňa 13.03.2024, mal súd prvej inštancie preukázané, že poškodenému bola vystavená faktúra za opravu vozidla podľa obhliadky poisťovne PU: 9572384775 v sume 13.422,59 Eur, pričom z Oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 11.03.2024 mal preukázané, že žalovaný ukončil šetrenie poisťovnej udalosti dňa 11.03.2024 a vyplatil poistné plnenie v uvedenej výške.

1.5 Poukázal na čestné prehlásenie poškodeného, z ktorého vyplynulo, že po dobu opravy jeho poškodeného motorového vozidla nemal k dispozícii iné motorové vozidlo a nemal finančné prostriedky na vyplatenie opravy poškodeného vozidla s tým, že poškodený uviedol, že jeho motorové vozidlo bolo v servise od 06.02.2024 do 12.03.2024 z dôvodu, že po poisťovnej udalosti zo dňa 06.02.2024 bola potrebná jeho oprava a vozidlo sa nachádzalo v servise do reálnej možnosti si ho vyzdvihnúť.

1.6 Súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii vecnej legitimácie strán sporu, pričom poukázal na to, že žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému od poškodeného titulom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.03.2024 a žalovaný je poisťovňou, ktorá je povinná plniť titulom zmluvného záväzku, t.j. povinného zmluvného poistenia medzi poistníkom a poisťovňou.

1.7 Konštatoval, že medzi stranami sporu bola sporná doba nájmu náhradného vozidla, keď žalobca si v konaní uplatnil nárok na dobu nájmu od 06.02.2024 do 12.03.2024 v zmysle zmluvy o nájme, avšak žalovaný ako dôvodnú uznal iba dobu 23 dní, t.j. od 06.02.2024 do 28.02.2024, t.j. do vystavenia faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla. Taktiež konštatoval, že nesporný bol aj poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla v sume 50,- Eur a vyplatenie sumy 2.550,75 Eur.

1.8 Vo vzťahu k spornej dĺžke doby nájmu súd prvej inštancie vyslovil, že žalovaný tvrdil, že poškodenému nič nebránilo uhradiť faktúru za opravu svojho vozidla dňa 28.02.2024, pričom tak neučinil, aj keď mu v tom nič nebránilo a rovnako nepoprel, že krycí list bol vystavený autoservisu dňa 11.03.2024, v zmysle oznámenia o poistnom plnení na č.l. 14 spisu. Poukázal na to, že nebolo povinnosťou poškodeného uhrádzať faktúru za opravu vozidla a išlo o povinnosť poisťovne s tým, že mal za nepochybné, že po oprave vozidla servis neupovedomuje priamo poškodeného, ale faktúru predkladá poisťovni. Za nesporné považoval aj to, že poškodený dal svoje motorové vozidlo opraviť v autorizovanom autoservise, s ktorým žalovaný spolupracuje, ako aj to, že po škodovej udalosti dňa 06.02.2024 si dal opraviť vozidlo uvedeným dňom. Z faktúry za opravu mal nepochybné, že škoda na vozidle poškodeného bola rozsiahla a zároveň cena opravy vozidla bola vysoká, presahujúca 13.000,- Eur. Vyslovil záver, že nie je povinnosťou poškodeného zabezpečiť si tak vysokú finančnú čiastku na úhradu opravy svojho vozidla, keď škodu reálne nespôsobil a zavinil ju poistenec žalovaného a žalovaný ako poisťovňa mala povinnosť mu škodu uhradiť. Za irelevantné považoval tvrdenie, že je dobrou vôľou žalovaného ako poisťovne preplácať škodu priamo autoservisu, keď z potvrdenia o bežnej obchodnej praxi vyplynulo, že je štandardným postupom, že o úhrade škody komunikuje autorizovaný (t.j. žalovaným schválený) autoservis a poisťovňa, t.j. žalovaný, pričom tieto skutočnosti žalovaný nepoprel a navyše z postupu žalovaného ako poisťovne mal súd prvej inštancie uvedené za nepochybné, a to aj s poukazom na oznámenie o poistnom plnení a samotnú faktúru. Pokiaľ žalovaný ako poisťovňa tvrdil, že jeho dobrou vôľou je uhrádzať poistné plnenie priamo autoservisu, súd prvej inštancie konštatoval, že túto prax si nastavili práve poisťovne a žalovanému nič nebránilo postupovať podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. a uhradiť poistné plnenie priamo poškodenému, pričom však v takom prípade by bol nájom náhradného vozidla dôvodný až do času vyplatenia týchto finančných prostriedkov na účet poškodeného, čo by mohlo reálne predstavovať aj dlhšie obdobie oproti aktuálnemu postupu, keď sa servisu vystaví krycí list a až následne (s rozdielom 1-2 dní) sa vyplatí aj skutočné poistné plnenie. Súd prvej inštancie poukázal aj na faktúru autoservisu, v ktorej sa vyslovene uvádza, že fakturuje opravu vozidla podľa obhliadky poisťovne. Z uvedeného mal za nepochybné, že rozsah opráv a výška škody museli byť žalovanému známe, no napriek vyhotoveniu faktúry dňa 28.02.2024 reálne vystavil krycí list až pred termínom splatnosti faktúry, t.j. dňa 11.03.2024 a následne ďalší deň si poškodený svoje opravené vozidlo mohol prevziať a ukončiť dobu nájmu náhradného vozidla. Súd prvej inštancie zdôraznil, že potreba nájmu náhradného vozidla vznikla v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovaného a aj tieto náklady musia byť nutne a účelne vynaložené, keď mal za to, že boli nutne a účelne vynaložené, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla, a to vo výške určenej v zmysle cenníka prenajímateľa náhradného vozidla za obdobné vozidlo. Vo vzťahu k ukončeniu doby nájmu súd prvej inštancie poukázal na rozhodovacie

prax súdov vyšších súdnych inšancií, a to predovšetkým Ústavného súdu SR, Nález sp. zn. III. ÚS 602/2022 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 30/2023. Taktiež poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 322/2025, podľa ktorého nemožno požadovať od žalobcu, aby preukazoval skutočnosti odôvodňujúce účelnosť trvania nájmu náhradného vozidla, nakoľko tento účelnosť preukázal tým, že vozidlo prevzal zo servisu v danej veci dokonca po vystavení krycieho listu poisťovňou – žalovaným s tým, že k obdobným záverom dospel Ústavný súd SR aj v Nálezoch sp. zn. III. ÚS 602/2024 a III. ÚS 476/2024. Zdôraznil, že v uvedených sporoch ústavný súd opakovane konštatoval, že práve dátum oznámenia ukončenia šetrenia poisťovne a priznania poistného plnenia predstavuje ústavne akceptovateľnú časovú limitáciu na účely primeranej náhrady škody a jej poistnoprávnemu ekvivalentu (III. ÚS 476/2024). Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštalácie dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku kráteniu doby nájmu náhradného vozidla. K jednému dňu, ktorý tvorí rozdiel medzi vystavením krycieho listu poisťovňou (11.03.2024) a dňom prevzatia vozidla poškodeným (12.03.2024) súd prvej inštalácie konštatoval, že poškodený si vozidlo prevzal nasledujúci deň a bezodkladne ukončil nájom náhradného vozidla. Dospel k záveru, že pokiaľ k prevzatiu motorového vozidla z autoservisu došlo bezprostredne v deň nasledujúci po doručení krycieho listu, nemožno konštatovať, že si poškodený motorové vozidlo nevyzdvihol včas a že náklady prenájmu náhradného vozidla za tento deň sú bez ďalšieho neúčelné. Vychádzajúc z uvedeného potom dospel k záveru o dôvodnosti žaloby vo výške žalovanej sumy, ktorá predstavuje rozdiel uplatnenej sumy za dobu nájmu vo výške 4.405,86 Eur a žalobcovi vyplatennej sumy vo výške 2.550,75 Eur.

1.9 Súd prvej inštalácie súčasne vyhodnotil ako dôvodný aj nárok žalobcu na úroky z omeškania, a to zo sumy 1.855,11 Eur, a to odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na poskytnutie poistného plnenia, t.j. od 26.06.2024, nakoľko poistné šetrenie bolo ukončené dňa 10.06.2024 a týmto dňom začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula dňa 25.06.2024.

1.10 O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) tak, že priznal žalobcovi, ktorý bol v spore v celom rozsahu úspešný, proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštalácie podal žalovaný v celom rozsahu odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

2.1

V odvolaní primárne namietal, že súd prvej inštalácie sa nezaoberal jeho námietkou, že odo dňa opravy poškodeného motorového vozidla, t.j. od 28.02.2024 už nebol žiadny dôvod na vypožičanie náhradného motorového vozidla, keď súd prvej inštalácie len stroho vyslovil, že nájom náhradného vozidla je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, avšak neozrejmil, prečo mal za to, že tento nájom je dôvodný až do 12.03.2024. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštalácie v mimoriadne strohom odôvodnení svojho rozhodnutia neozrejmil dôvody, ktoré ho viedli k priznaniu nároku, pričom z odôvodnenia rozsudku je veľká časť len citácia rozhodnutí iných súdov bez toho, aby k nim súd prvej inštalácie zaujal svoj postoj, a preto takéto rozhodnutie žalovaný považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa žalovaného samotná skutočnosť, že poškodený nie je ochotný vrátiť motorové vozidlo v deň, kedy je jeho motorové vozidlo opravené a plne funkčné, nemôže byť pripísaná na ťarchu žalovaného a pokiaľ chce poškodený užívať náhradné vozidlo po dni skončenia opravy vozidla, nič mu v tom nebráni, avšak náklady na takýto nájom náhradného vozidla je povinný znášať sám. Podľa žalovaného potom poškodený bezdôvodne užíval motorové vozidlo 12 dní, čím výrazne navýšil náklady na prenájom náhradného vozidla napriek tomu, že poškodené vozidlo bolo opravené a plne funkčné.

2.2

Žalovaný súčasne poukázal na to, že okamih doručenia krycieho listu autoservisu nie je totožný s okamihom vyplatenia finančných prostriedkov zo strany poisťovne, pričom doručenie krycieho listu zo strany žalovaného predstavuje len informáciu o tom, že plnenie bude poskytnuté a autoservis vydá vozidlo nie v okamihu uhradenia faktúry za opravu vozidla zo strany poisťovne ale okamihom doručenia krycieho listu, pokiaľ poškodený nevyužije možnosť požiadať o vydanie krycieho listu pred začatím opravy vozidla alebo uhradí náklady na opravu z vlastných zdrojov. Podľa žalovaného nemôže byť pripísané na jeho ťarchu, že autoservis neinformoval poškodeného o skutočnosti, že jeho vozidlo je opravené, ani laxný prístup poškodeného, ktorý mal možnosť prevziať si vozidlo zo servisu v deň jeho opravy, napríklad tak, že by požiadal o vydanie krycieho listu pred začatím opravy, alebo by túto uhradil z vlastných zdrojov, ktoré by mu následne boli zo strany žalovaného preplatené.

2.3

Podľa názoru žalovaného sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s kardinálnou argumentáciou žalovaného, že údajná bežná prax autoservisov, a to zadržiavanie opraveného motorového vozidla, je v rozpore so zákonom, pričom je neprípustné, aby autoservis ignoroval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa uplatnenia zádržného práva a súd validoval toto oprávnenie. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 42Cob/131/2023 zo dňa 25.02.2025.

2.4

Žalovaný ďalej namietal, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že by nájom náhradného vozidla nemohol byť ukončený dňom skončenia opravy, keď zdôraznil, že dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka (ak nestanoví právny predpis inak), ktorému je existencia skutočnosti, o ktorej tvrdí, že nastala, na prospech (v danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Odo/1260/2004 a rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 38/2015).

2.5

Mal za to, že poisťovňa je povinná nahradiť poškodenému náklady za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie, počas ktorého nemôže užívať svoje poškodené motorové vozidlo z dôvodu vykonávania opravy, pričom poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/10/2020 zo dňa 11.03.2020 a opätovne Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 42Cob/131/2023 zo dňa 25.02.2025.

2.6

Podľa žalovaného z listinného dôkazu, a to faktúry, ktorú v konaní predložil, celkom jednoznačne vyplýva deň, kedy bola ukončená oprava poškodeného motorového vozidla, a teda mal za to, že dostatočne preukázal, že žalobcovi vyplatil účelné a primerané náklady za prenájom náhradného motorového vozidla do skončenia opravy poškodeného motorového vozidla, t.j. do dňa 28.02.2024. Naproti tomu podľa žalovaného žalobca ničím nepreukázal svoje tvrdenia, že by predložená faktúra mala byť opravcom vystavená ešte pred ukončením opravy, resp. nepreukázal žiaden dôvod, pre ktorý by si poškodený nemohol v tento deň prevziať svoje opravené motorové vozidlo a ukončiť ďalší neúčelný prenájom náhradného motorového vozidla. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/46/2024 zo dňa 27.04.2024 a z neho vyplývajúce závery.

2.7

Žalovaný súčasne namietal, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu, keď nevykonal riadne dokazovanie a rozhodnutie vychádza zo svojvoľe súdu prvej inštancie, je nepreskúmateľné a arbitrárne, v čom vzhliadal odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

2.8

Žalovaný namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie postupoval arbitrárne a nezaoberal sa jednotlivými námietkami žalovaného voči uplatnenému nároku, ktoré žalovaný špecifikoval v odpore proti platobnému rozkazu, keď neozrejmil, prečo mal za to, že poškodený nemohol požiadať o vydanie krycieho listu, pred začatím opravy a neskúmal, či poškodený skutočne nemal finančné prostriedky na úhradu nákladov spojených s opravou a len na základe vlastnej úvahy dospel k názoru, že by bolo nespravodlivé požadovať od poškodeného, aby náhradné vozidlo vrátil v deň skončenia opravy, pričom však ani len náznakom neskúmal, či bol poškodený skutočne neschopný vrátiť náhradné vozidlo skôr, resp. prečo bol nájom vozidla účelný práve do 12.03.2024. V danej súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, pertraktujúcu potrebu dostatočného, riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa názoru žalovaného potom rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v ust. § 220 ods. 2 CSP a je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR.

2.9

Z dôvodu, že žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie čo do istiny, výslovne zdôraznil, že odvolanie sa týka aj úrokov z omeškania a trov konania. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vo veci sám rozhodol, a to tak, že žalobu voči žalovanému zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania, alternatívne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a mal za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca v celom rozsahu zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a písomných podaniach.

3.1

Za rozhodujúcu skutočnosť považoval to, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné vozidlo za vozidlo, ktoré bolo poškodené v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Podľa žalovaného nebolo dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného Nálezom Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023.

3.2

Podľa žalobcu postup autoservisu pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinnosti poistenca poisťovne, keď mal za to, že prevádzkyschopnosť opraveného vozidla poškodeného dňom zavŕšenia jeho opravy nepredstavuje odstránenie príčiny, po ktorú nemohol poškodený svoje motorové vozidlo užívať a škodová udalosť je sanovaná až ku dňu, kedy poškodený môže svoje opravené motorové vozidlo opäť užívať, a to jeho vydaním zo strany autoservisu.

3.3

V danej súvislosti zopakoval svoju argumentáciu, že poškodený si nechal opraviť motorové vozidlo v autorizovanom servise, ktorý je zároveň zmluvným partnerom žalovaného, a teda zo strany poškodeného nešlo o svojvoľný výber autoservisu, ale práve naopak, oprava bola vykonaná v autoservise, ktorý ako zmluvný servis žalovaného a zároveň autorizovaný servis garantuje kvalitu a rýchlosť opravy, nakoľko je vo vzťahu k žalovanému povinný dodržiavať pracovné postupy pre jednotlivé druhy opráv, s ktorými sú spojené špecifické požiadavky na ich trvanie a náročnosť. Podľa žalobcu je potom objektívne akceptovateľné a účelné trvanie nájmu náhradného vozidla po celý čas opravy poškodeného vozidla, kedy sa toto preukázateľne nachádzalo v autoservise. Taktiež namietal, že žalovaný nepreukázal, že by poškodený mal reálnu a objektívnu možnosť prevziať si svoje vozidlo, tak ako tvrdí, teda v deň vystavenia faktúry za opravu, nakoľko čakanie na krycí list spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla.

3.4

Podľa žalobcu žalovaný nesprávne posudzuje otázku dôkazného bremena, a teda skutočnosti, ktoré je v predmetnom spore povinný žalobca tvrdiť a preukazovať. V danej súvislosti poukázal na to, že žalovaný nemôže byť vylúčený z povinnosti znášať náklady na nájom náhradného vozidla, ktorého účel žalobca preukázal, ak žalobca súčasne preukáže, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené. Pokiaľ za daných okolností autoservis vydá opravené vozidlo poškodenému po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájmom. V danej súvislosti mal za to, že žalovaný nepreukázal, že poškodený mal reálne užívať v ním namietanej dobe poškodené motorové vozidlo, pričom poukázal na závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 322/2025-31 zo dňa 17.07.2025, týkajúceho sa posúdenia zaťaženia poisťovne dôkazným bremenom o predmetných skutočnostiach. V tejto súvislosti zdôraznil, že práve uvedeným nálezom bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 42Cob/131/2023 zo dňa 25.02.2025, na ktorý žalovaný v odvolaní opakovane poukazuje.

3.5

Žalobca považoval argumentáciu žalovaného, že súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy to, že poškodený nie je nútený čakať do doručenia krycieho listu a o jeho vydanie môže požiadať pred začatím opravy, resp. môže uhradiť opravu vozidla z vlastných zdrojov, za bezpredmetnú. V danej súvislosti zdôraznil, že cieľom povinného zmluvného poistenia je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd

spôsobených iným na zdraví alebo na majetku, a teda je na mieste, aby škodu uhradila priamo poisťovňa, a to bez toho, aby sa vyžadovala ďalšia aktivita poškodeného v použití vlastných finančných prostriedkov na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená práve klientom žalovaného.

3.6

Za nedôvodné a zavádzajúce považoval žalobca aj žalovaným tvrdené odvolacie dôvody poukazujúce na nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia, keď podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami a odôvodnenie rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ust.

§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Zdôraznil, že samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietal odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Odvolateľ v konaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Krajský súd posúdil relevantnosť odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil. Pritom nemožno opomínať, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higinis c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018).

9.1

Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred

všeobecným súdom úspešná, teda aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Do obsahu základného práva podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z uvedeného teda vyplýva, že iba skutočnosť, že sa žalovaný s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi, nestotožnil, nemôže založiť záver o naplnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) alebo h) CSP.

10. Žalovaný v odvolaní primárne namietal záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti nájmu náhradného motorového vozidla až do jeho prevzatia zo strany poškodeného od autoopravníka/autoservisu, t.j. dňa 12.03.2024 a zotrval na svojej argumentácii zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, že k oprave poškodeného motorového vozidla došlo už 28.02.2024 a od tohto dňa nebol žiaden dôvod na vypožičanie náhradného motorového vozidla. Namietal, že žalobca v konaní ničím nepreukázal svoje tvrdenia, že by predložená faktúra mala byť opravcom vystavená ešte pred ukončením opravy, resp. nepreukázal žiaden dôvod, pre ktorý by si poškodený nemohol v tento deň prevziať svoje opravené motorové vozidlo a ukončiť ďalší neúčelný prenájom náhradného motorového vozidla. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že údajná bežná prax autoservisov spočívajúca v zadržiavaní opraveného motorového vozidla je v rozpore so zákonom a domnieva sa, že súd prvej inštancie validoval protiprávne konanie autoservisu, ktorý zadržiavaním motorového vozidla ignoroval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa uplatnenia zádržného práva.

10.1

Vo vzťahu k uvedeným námietkam odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, tak ako ju prezumuje zákon č. 381/2001

Z. z.. Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poisťiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu, a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poisťiteľov zakladá vznik poistného garančného fondu, z ktorého sa odškodňujú obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo. Účelom povinného zmluvného poistenia je teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej ujmy, vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére vyžadovaného rozsahu ingerencie poškodeného spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. V daných súvislostiach odvolací súd na tomto mieste poukazuje na Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 602/2024 a III. ÚS 476/2024, na ktoré relevantne odkazuje aj súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. V kontexte uvedeného bolo v prejednávanom spore zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenému (právnemu predchodcovi žalobcu) vzniká nárok na náhradu škody spočívajúcej v nájme náhradného vozidla do vykonania opravy poškodení motorového vozidla, ktoré boli spôsobené škodcom (poisteným) alebo až do doby, po ktorú poškodený reálne neužíval svoje motorové vozidlo.

10.2

Zo skutkových záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 06.02.2024 došlo pri Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodeného A. B., ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Motorové vozidlo si dal poškodený opraviť v autoservise MD-Bavaria, s.r.o. (ďalej aj „autoservise“) dňa 06.02.2024, pričom po dobu opravy a zotrvania poškodeného vozidla si prenajal na základe Zmluvy o nájme č. 169/2024 zo dňa 06.02.2024 u žalobcu vozidlo značky BMW X3, EČV: E., ktoré mal v nájme od

06.02.2024 do 12.03.2024 za zmluvné nájomné 123,- Eur (denné nájomné 165,- Eur) spolu s poplatkom za pristavenie a odobratie vozidla v sume 50,- Eur. Poškodený mal teda náhradné vozidlo v nájme po dobu 36 dní a nájom skončil dňa 12.03.2024. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje v spore nespornú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zavinil jeho poistník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach – servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný – „exkluzívny“ vzťah premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného, na čo slúži práve tzv. krycí list. Zo zisteného skutkového (stranami sporu v konaní nerozporovaného) stavu vyplýva, že predmetný postup bol uplatnený aj v prejednávanej príhode, keď motorové vozidlo poškodeného bolo zo strany autoservisu poškodenému vydané na druhý deň po tom, ako bol dňa 11.03.2024 vystavený krycí list, t.j. dňa 12.03.2024. Uvedený záver zodpovedá tvrdeniam žalobcu v bežných obchodných praktikách servisov vykonávajúcich opravy motorových vozidiel, pričom žalovaný v konaní relevantným spôsobom nespochybnil vyjadrenie spoločnosti MD-Bavaria, s.r.o., ktorá vykonávala opravu motorového vozidla poškodeného a ani vyhlásenia ďalších autorizovaných servisov, t.j. spoločnosti ALTERIA MOTOR, s. r. o. a spoločnosti FINAL-CD spol. s r.o., z ktorých vyplýva, že bežnou praxou týchto servisov je, že v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, v ktorej sú vyčíslené náklady na opravu a túto faktúru v deň jej vystavenia automaticky odosiela poisťovni, ktorá z PZP vinníka nehody je povinná faktúru zaplatiť a v prípade, ak poisťovňa je zmluvným partnerom (rozumieť partnerom autoservisu), sa ako náhrada úhrady faktúry využíva tzv. krycí list s tým, že servis vydá poškodenému opravené vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu. Vo vzťahu k uvedenému záveru odvolací súd poukazuje opätovne na Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 322/2025-31 zo dňa 17. júla 2025, ktorý v bode 16. odôvodnenia sa vyjadruje práve k otázke bežnej obchodnej praxe poisťovní a servisov – zmluvných partnerov poisťovní v tom zmysle, že „osobitne tomu je v situácii, keď proces opravy a vydania poškodeného vozidla ako osobitného splnenia povinnosti poisťovne podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP je určovaný bežnou obchodnou praxou poisťovní a servisov – zmluvných partnerov poisťovní, no nie bežnou obchodnou praxou poškodených a prenajímateľov náhradných vozidiel.“. Uvedený záver Ústavný súd vyslovil práve k otázke unesenia dôkazného bremena pri osvedčení skutkovej situácie, ktorej podstatou bola bežná obchodná prax servisov a poisťovní, keď podľa ústavného súdu odvolací súd nesprávne zaťažil dôkazným bremenom o skutočnostiach, ktorých preukázanie bolo v prospech žalovanej poisťovne sťažovateľa. Zo skutočností preukázaných v konaní, tak ako na to adekvátne reaguje aj súd prvej inštancie, vyplýva, že žalovaný mal o tomto zaužívanom postupe autoservisov vedomosť, keď tomu zodpovedá aj jeho správanie vyplývajúce z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11.03.2024, podľa ktorého poskytol autoservisu plnenie v zmysle doloženej faktúry za opravu vo výške fakturovanej sumy 13.422,59 Eur. Vychádzajúc z vyššie uvedených prezumpcií odvolací súd dospel k záveru, že za daných okolností nedochádza na strane poškodeného k zmene jeho postavenia už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho motorového vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t.j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovne škodcu.

10.3

Odvolací súd v spojitosti s vysloveným záverom zdôrazňuje, že v prejednávanej príhode neboli namietané žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali záver o meškaní autoservisu s opravou motorového vozidla poškodeného a na to nadväzujúcim vyhotovením a zaslaním faktúry za opravu vozidla žalovanému, prípadne o omeškaní poškodeného s prevzatím motorového vozidla. Zo zistených skutočností, t.j. že poškodený si dal opraviť motorové vozidlo v servise v kontexte skutočností vyplývajúcich z potvrdenia o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu zo dňa 12.03.2024, možno vyvodiť, že právny predchodca žalobcu (poškodený) vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela a že úhrada ceny diela bude zabezpečená vydaním krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu, t.j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného žalovaného, ktorý poukazoval cenu diela (opravy poškodeného motorového vozidla) v zmysle krycieho listu na účet predmetného autoservisu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí (s poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie spoločnosti MD-Bavaria Žilina, s.r.o., prípadne ďalších autoservisov) bude predmetné motorové vozidlo poškodenému vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrady fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto „procesu“ bude podmienené úhradou

(prípadne zabezpečením úhrady), ktorú mal vykonať samotný žalovaný. Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom, pričom bol to práve žalovaný, ktorý svojvoľným určením termínu vykonania úhrady objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému, napriek tomu, že samotná oprava, tak ako na to náležite odkazuje aj súd prvej inštancie, bola vykonaná podľa ohliadky poisťovne, z čoho je zrejmé, že rozsah, oprava a výška škody museli byť žalovanému známe, no napriek vystaveniu faktúry dňa 28.02.2024 reálne vystavil krycí list až pred termínom splatnosti faktúry, t.j. 11.03.2024.

11. Vyššie uvedené závery podľa názoru odvolacieho súdu nachádzajú v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to v zádržnom práve, tak ako je prezumované § 151s Občianskeho zákonníka, na ktoré (aj keď úplne v odlišných záveroch) poukazuje aj žalovaný. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je fakticky zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t.j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako to prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že zmluvný servis zasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu opravy priamo zmluvnému servisu, následkom čoho dôjde k vydaniu motorového vozidla poškodenému. Napriek tomu, že žalovaný sa v prejedávanom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je tým jednoznačne daná a z jeho strany (ako poisťovne a zmluvného partnera autoservisu vykonávajúceho opravu) na zmluvnom základe obsahovo nepochybne obsahovo aj ovplyvniteľná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným) a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenie autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na „dobrovoľnom“ zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktčného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného sa s úvahou, ktorá by podmieňovala dôvodnosť (prípadne rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj za dobu zotrvania opraveného motorového vozidla v autoservise do vydania krycieho listu (príp. vykonania úhrady zo strany poisťovne) tým, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, nemožno stotožniť, nakoľko dôvodnosť nároku by bola závislá od toho, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktčného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc názor žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisu povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napríklad de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať a prípadné nevyjednanie takýchto podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho - ktorého servisu zo strany poškodeného. Pri takto vymedzenom závere by sa poškodený stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu. Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi – partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, prípadne partnerskému servisu škodu uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, prípadne v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky,

na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Námietka žalovaného o tom, že servisy zdržiavajú opravené motorové vozidlá v rozpore so zákonom, vyznieva potom jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti) či už na zmluvnom základe, resp. ex lege oprávnený zdržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy, keď tak, ako to už bolo uvedené, žalovanému ako zmluvnej/partnerskej poisťovni autoservisu nič nebráni si s partnerským servisom vyjednať také podmienky, aby tento vydal motorové vozidlo poškodenému hneď po ukončení opravy. Odvolací súd potom nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, prípadne vydania krycieho listu, nakoľko až týmto dochádza k ukončeniu procesu odškodnenia poškodeného a vzniku objektívnej možnosti poškodeného užívať opravené motorové vozidlo. Vo vzťahu k uvedenému vyznieva vyslovene účelovo námietka, že poškodený mohol požiadať o vydanie krycieho listu pred začatím opravy alebo že opravu mohol uhradiť z vlastných zdrojov, ktoré by mu následne boli zo strany žalovaného preplatené, keď tak ako to uvádza súd prvej inštancie, nie je povinnosťou poškodeného zabezpečiť si tak finančnú čiastku na úhradu opravy svojho vozidla (v danom prípade sumu 13.422,59 Eur). Je treba mať pritom na zreteli, že poškodený škodu reálne nespôsobil a zaviniť ju práve poistenec žalovaného, ktorá zodpovednosť je krytá práve povinným zmluvným poistením, na základe ktorého má povinnosť nahradiť škodu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. priamo poisťovňa. Rovnako argumentácia, že poškodený mohol požiadať o vydanie krycieho listu pred začatím opravy, nemôže obstáť a vyznieva priam účelovo. Navyše z nej možno vyvodiť, že žalovaný sám pripúšťa, že krycí list by objektívne mohol vystaviť už pred dokončením (príp. začatím) opravy (na žiadosť poškodeného), a ak by tak bol učinil, už ipso facto by tým odpadla príčina tohto sporu, príp. obsahovo obdobných sporov. Možno sa len domnievať prečo tak žalovaný v danom prípade neučinil, prípadne iných obdobných prípadoch nečinil. V daných súvislostiach odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že žalovaný mal vedomosť o rozsahu poškodenia motorového vozidla poškodeného, táto oprava (tak ako to vyplýva z faktúry, ktorou bola vyúčtovaná cena opravy) bola vykonaná podľa ohliadky poisťovne, t.j. žalovaného a žalovanému potom nič nebránilo v tom, aby vykonal bezodkladnú úhradu ceny opravy, nevyčkávajúc na zosplatnenie predmetnej faktúry.

12. Pokiaľ žalovaný súčasne namietal, že súd prvej inštancie ani náznakom neskúmal, či bol poškodený skutočne neschopný vrátiť náhradné vozidlo skôr, resp. prečo bol nájom vozidla účelný práve do dňa 12.03.2024, odvolací súd, tak ako už bolo vyššie uvedené, poukazuje na to, že k vystaveniu krycieho listu došlo dňa 11.03.2024 a poškodený si prevzal predmetné motorové vozidlo nasledujúci deň, t.j. 12.03.2024. Vo vzťahu k účelnosti nájmu za deň 12.03.2024 poukazuje na závery súdu prvej inštancie vyslovené v bode 28. odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje. Na doplnenie správnosti poukazuje na to, že v konaní nebolo preukázané, že poškodený si mohol vyzdvihnúť predmetné motorové vozidlo už dňa 11.03.2024, pričom práve naopak, z jeho čestného vyhlásenia zo dňa 12.03.2024 vyplýva, že z jeho strany bolo možné si vyzdvihnúť opravené vozidlo najskôr v uvedený deň, a to vzhľadom na krátkosť času od oznámenia a skutočnosť, že v danom čase nemal možnosť a priestor obratom sa dostaviť do autoservisu za účelom prevzatia opraveného vozidla už v deň oznámenia skutočnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v konaní neprodukoval žiadne návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré by preukazovali, že by poškodený mal dňa 11.03.2024 dostatok času na to, aby sa do predmetného autoservisu dostavil a poškodené motorové vozidlo si vyzdvihol, keď žalovaný v konaní neprodukoval ani len skutkové tvrdenia o tom, že by k doručeniu krycieho listu autoservisu došlo v takom čase, že poškodený mal možnosť si predmetné motorové vozidlo z autoservisu vyzdvihnúť už v uvedený deň, a na ktoré by tak žalobca mohol následne reagovať.

13. Iba na doplnenie, pokiaľ žalovaný v odvolaní v rámci svojej právnej argumentácie odkazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 42Cob/131/2023 zo dňa 25.02.2025, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutie bolo zrušené a vec bola predmetnému odvolaciemu súdu vrátená na ďalšie konanie Nálezom Ústavného súdu III. ÚS 322/2025 zo dňa 17. júla 2025, z ktorého potom odvolací súd pri formulovaní svojich záverov v posudzovanej veci vychádzal.

14. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/46/2024 zo dňa 27.06.2024, odvolací súd odkazuje na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, a to sp. zn. 9Co/107/2023 a 11Co/88/2023 zo dňa 30.04.2024, ako aj sp. zn. 6Co/77/2023 zo dňa 31.07.2024, ktoré vyslovili k otázke primeranosti doby nájmu iný odlišný záver, ako bol vyslovený v predmetnom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline. V danej súvislosti odvolací súd prízvukuje, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Žiline (rozumej sp.zn. 8Co/46/2024 zo dňa 27.06.2024) nie je pre konajúci odvolací súd rozhodnutím vyššej súdnej autority.

15. Žalovaný namietal správnosť rozsudku súdu prvej inštancie aj vo výroku o úrokoch z omeškania, pričom svoje odvolanie v tejto časti nijakým spôsobom nekonkretizoval. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd vykonal prieskum rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom má za to, že závery súdu prvej inštancie týkajúce sa vzniku nároku žalobcu na úroky z omeškania prezentované v bode 30. odôvodnenia rozsudku sú správne a možno sa s nimi v celom rozsahu stotožniť.

16. Na základe uvedeného pri absencii ďalších odvolacích námietok odvolací súd viazaný dôvodmi odvolania rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného napadnutý rozsudok potvrdil aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania, ktorý vo vzťahu k výroku vo veci samej vykazuje vecnú správnosť (žalovaný vo vzťahu k predmetnému výroku nijako nekonkretizoval odvolaciu námietku a tento výrok napadol iba z dôvodu odvolania voči výroku I., t.j. výroku vo veci samej).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný nemal v odvolacom konaní ani len čiastočný úspech, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

19. V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V F., dňa 31. marca 2026.

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu
JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu